

ปัญหากฎหมายการจับกุมผู้กระทำความผิดในความผิดซึ่งหน้า¹

อักรพล ศักดิ์แก้ว²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายการจับกุมผู้กระทำความผิดในความผิดซึ่งหน้าว่าตลประสงคเพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา ความหมาย แนวคิด ทฤษฎีของการจับกุมผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า การใช้อำนาจจับของเจ้าพนักงาน การจับของราษฎรโดยไม่มีหมาย ศึกษาหลักเกณฑ์ ความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ วิเคราะห์ปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย และผลกระทบอันเกิดจากปัญหาเรื่องการกระทำความผิดซึ่งหน้า หลักกฎหมายเกี่ยวกับการใช้อำนาจจับกรณีความผิดซึ่งหน้า และปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจับของประเทศไทยโดยเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศฝรั่งเศส ตลอดจนแนวทางแก้ไขปัญหาลเกี่ยวกับการจับกุมผู้กระทำความผิดในความผิดซึ่งหน้าของประเทศไทยเพื่อนำไปสู่การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป ในเรื่องดังกล่าวจะเห็นได้ว่ามีประเด็นปัญหาที่ต้องทำการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม

1.1 ปัญหาานิยามของคำว่า “ความผิดซึ่งหน้า” ความผิดซึ่งหน้านั้น แม้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 จะได้ให้นิยามไว้ว่า “ความผิดซึ่งเห็นกำลังกระทำหรือพบในอาการใดซึ่งแทบจะไม่มีเวลาสงสัยเลยว่าเขาได้กระทำความผิดมาแล้ว” ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวนี้ก็ยังไม่ให้คำนิยามที่มีลักษณะเป็นการจำกัดอำนาจของเจ้าพนักงานรัฐหรือราษฎรในการจับกุมผู้กระทำความผิดโดยไม่มีหมายจับ อีกทั้งยังไม่ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดที่เกิดจากการบันทึกภาพและเสียงผ่านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อาทิเช่น โทรศัพท์มือถือ กล้องวงจรปิด เป็นต้น เมื่อบทมาตราดังกล่าวมีนิยามที่จำกัดอำนาจการจับกุมและไม่ครอบคลุมถึงกรณีดังกล่าว ก็จะส่งผลเสียต่อการบังคับใช้กฎหมายที่มุ่งนำตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมโดยเร็ว รวมถึงการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายจากการกระทำความผิดที่ต้องล่าช้าออกไป ปัญหานี้เกิดจากการที่เจ้าพนักงานของรัฐหรือราษฎรไม่มีอำนาจเข้าไปจับกุมผู้กระทำความผิดที่มีผู้มาแจ้งหรือร้องทุกข์ซึ่งมีเพียงคลิปีวดีโอนั้น ทำให้อำนาจการจับกุมของเจ้าพนักงานของรัฐหรือราษฎรถูกจำกัดอำนาจด้วยนิยามของคำว่าความผิดซึ่งหน้าที่ไม่ทันต่อโลกที่เปลี่ยนแปลงไป ในปัจจุบัน คลิปีวดีโอนั้นเป็นสิ่งทีบันทึกจากเหตุการณ์จริงว่าได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจริง ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 มิได้ระบุไว้ให้มีความครอบคลุมถึงกรณี

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายการจับกุมผู้กระทำความผิดในความผิดซึ่งหน้า โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จริงเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนกพร สุมนะเศรษฐกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิลา ภักดีคง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาเขตบางนา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเพิ่มเติมบทนิยามของคำว่า “ความผิดซึ่งหน้า” ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 เพื่อให้เจ้าพนักงานของรัฐหรือราษฎรมีอำนาจจับกุม ติดตามผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้เร็วมากขึ้น ซึ่งหากไม่มีการนิยามคำว่า “ความผิดซึ่งหน้า” ให้ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดที่ได้กระทำจะส่งผลเสียทำให้กระบวนการยุติธรรมต้องล่าช้าออกไป ดังคำกล่าวที่ว่า “ความยุติธรรมที่ล่าช้าคือความไม่ยุติธรรม”

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีนิยามของคำว่า “สื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ)” แม้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 จะได้กำหนดไว้ว่า กรณีที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีได้บัญญัติเรื่องใดไว้ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้เท่าที่จำเป็นโดยอนุโลมก็ตาม แต่บทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเองก็ไม่มีบทนิยามของคำว่า “สื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ)” แต่อย่างใด ซึ่งหากนิยามของคำว่า “ความผิดซึ่งหน้า” ตามปัญหาในข้อ 1.1 มีการกำหนดนิยามเพิ่มเติมให้หมายความรวมถึงสื่อบันทึกภาพ และเสียง (คลิปวิดีโอ) แล้ว ก็จะทำให้เกิดปัญหาในการตีความว่า อะไรคือคลิปวิดีโอและคลิปวิดีโอ มีความหมายหรือมีคำจำกัดความไว้อย่างไร หรือสื่อบันทึกภาพและเสียงประเภทใดที่จัดว่าเป็น คลิปวิดีโอ ปัญหาดังกล่าวนี้นี้หากไม่มีการจำกัดความหรือให้ความหมายของคำว่าสื่อบันทึกภาพ และเสียง (คลิปวิดีโอ) ให้ชัดเจนก็จะส่งผลเสียตามมา กล่าวคือ ทำให้เจ้าพนักงานของรัฐหรือราษฎรอาจคิดและตีความหมายไปกันเองว่าแบบใดถือเป็นคลิปวิดีโอ แบบใดไม่เป็นคลิปวิดีโอ ทำให้การจับกุมผู้กระทำความผิดซึ่งหน้าไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานเดียวกัน จึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ควรจะมีการบัญญัตินิยามของคำว่า “สื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ)” ไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้ชัดเจนเพื่อให้เจ้าพนักงานรัฐและราษฎรมีการบังคับใช้กฎหมายในการจับกุมผู้กระทำความผิดซึ่งหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการจับกรณีความผิดซึ่งหน้า กล่าวคือ แม้การใช้อำนาจของเจ้าพนักงานในการจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 วรรคสอง อนุมาตรา 1 และ 2 จะได้กำหนดลักษณะหรือพฤติการณ์ที่ให้อำนาจเจ้าพนักงานในการจับโดยไม่มีหมายจับก็ตาม แต่มาตรา 80 วรรคสอง อนุมาตรา 1 และ 2 ดังกล่าว เป็นแต่เพียงลักษณะ หรือพฤติการณ์ความผิดซึ่งใช้มุมมองหรือความคิดเห็นเฉพาะบุคคล หรืออาศัยเพียงการตัดสินใจของเจ้าพนักงานผู้จับเท่านั้นเป็นตัวกำหนดว่าพฤติการณ์ใดเป็นความผิดซึ่งหน้า อันเป็นการจับโดยการคิดเองของเจ้าพนักงานผู้จับประกอบกับพิรุณของผู้กระทำ ความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น โดยปราศจากหลักเกณฑ์ที่เป็นตัวกำหนดการจับกรณีความผิดซึ่งหน้า อีกทั้งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวยากที่จะพิสูจน์ได้ว่าเสียงที่ร้องเอะอะนั้นจะต้องมีระดับความดังมากน้อยเพียงใด หรือระยะทางมากน้อยเพียงใดจึงจะถือว่าเป็นเหตุให้เกิดในถิ่นแถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุ ซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาที่เกิดจากบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งจะส่งผลเสียต่อเจ้าพนักงานของรัฐผู้ทำการจับ และรวมถึงตัวผู้ถูกจับเองด้วยที่ไม่สามารถจะพิสูจน์ได้แน่ชัดว่าพฤติการณ์แบบใด มากน้อยขนาดไหนจึงจะเข้าข่ายที่เจ้าพนักงานของรัฐสามารถเข้าทำการจับกุมที่ให้อำนาจความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งหน้าได้

3. ปัญหาประเภทความผิดซึ่งราษฎรมีอำนาจจับโดยไม่ต้องมีหมาย แม้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยจะได้ให้ราษฎรมีอำนาจจับผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า และความผิดนั้นเป็นความผิดที่ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายนี้ได้ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากประเภทความผิดซึ่งราษฎรมีอำนาจจับโดยไม่ต้องมีหมาย นั้น พบว่าความผิดตามที่ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญายังมีความล้าหลังอยู่มากโดยเป็นความผิดในกฎหมายลักษณะอาญาที่มาตรา 79 อ้างถึงซึ่งราษฎรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมาย ซึ่งยังไม่ครอบคลุมถึงฐานความผิดอีกหลายฐานในปัจจุบัน โดยเฉพาะในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ซึ่งไม่ปรากฏอยู่ในความผิดตามที่ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแต่อย่างใด ทั้งนี้ เนื่องจากทรัพย์ตามมาตรา 360 เป็นทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณะประโยชน์ เป็นความผิดอาญาแผ่นดินไม่อาจยอมความได้ หากราษฎรพบเห็นว่ามีผู้กำลังทุบตีหรือทำลายทรัพย์ดังกล่าว แม้ว่าจะเกิดต่อหน้าต่อตาของราษฎรซึ่งเป็นความผิดซึ่งหน้าก็ตามแต่ราษฎรก็ไม่มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิด เหตุเพราะความผิดฐานดังกล่าวไม่ได้เป็นฐานความผิดที่ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหากฎหมายการจับกุมผู้กระทำความผิดในความผิดซึ่งหน้า ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม

1.1 ปัญหา นิยามของคำว่า “ความผิดซึ่งหน้า” พบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 80 วรรคสาม เนื่องจากหากมีการเพิ่มเติมกฎหมายในส่วนนี้ก็จะทำให้เป็นประโยชน์ในด้านการเพิ่มอำนาจจับกุมให้กับตัวเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน และลดขั้นตอนการขออนุญาตจับจากศาลได้ เพราะสื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ) ที่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิดชัดเจนสามารถรับฟังในการพิจารณาในชั้นศาลได้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ไม่ควรมาเป็นเหตุล่าช้าในขั้นตอนขออนุญาตจับ เพราะบางครั้งผู้กระทำความผิดอาจทำการหลบหนีไปได้ การเพิ่มความวรรคสามของมาตรา 80 นี้ จึงเป็นประโยชน์อย่างมากในเรื่องอำนาจการจับกุม และการนำตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมได้อย่างรวดเร็ว จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

เดิมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง บัญญัติว่า “ที่เรียกว่าความผิดซึ่งหน้านั้น ได้แก่ ความผิดซึ่งเห็นกำลังกระทำ หรือพบในอาการใด ซึ่งแทบจะไม่มี ความสงสัยเลยว่าเขาได้กระทำความผิดมาแล้ว”

อย่างไรก็ดี ความผิดอาญาดังระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายนี้ ให้ถือว่าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งหน้าในกรณีดังนี้

(1) เมื่อบุคคลหนึ่งถูกไล่จับดังผู้กระทำโดยมีเสียงร้องเอะอะ

(2) เมื่อพบบุคคลหนึ่งแทบจะพันที่ทันใด หลังจากการกระทำผิดในถิ่นแถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุ นั้น และมีสิ่งของที่ได้อาจจากการกระทำผิด หรือมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสันนิษฐานได้ว่า ได้ใช้ในการกระทำผิดหรือมีร่องรอยพิรุณเห็นประจักษ์ที่เสื้อผ้าหรือเนื้อตัวของผู้นั้น”

ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมเป็น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 วรรคสาม “อนึ่ง การกระทำความผิดที่มีการบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ) ขณะเกิดเหตุ และปรากฏใบหน้าผู้กระทำความผิดชัดเจนให้ถือว่าเป็นความผิดซึ่งหน้า”

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีนิยามของคำว่า “สื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ)” พบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 2 (23) บัญญัติ ความหมายของคำว่า “สื่อบันทึกภาพและเสียง” เนื่องจากสื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ) หากมีการรับฟังในชั้นจับกุม กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ (ตำรวจ) ได้รับแจ้งเหตุและมีการบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ) ขณะเกิดเหตุ ปรากฏใบหน้าผู้กระทำความผิดชัดเจน ให้ถือว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดซึ่งหน้า ก่อให้เกิดอำนาจการจับกุมผู้กระทำความผิดได้ทันทีโดยไม่ต้องมีการขอให้ศาลออกหมายจับได้ทันที จึงมีความจำเป็นที่ต้องบัญญัติความหมายของสื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ) ให้ชัดเจนจะได้ไม่ยากต่อการตีความหมายในการรับฟังสื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ) จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

เดิมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 ไม่มีการบัญญัติบทนิยามของคำว่า “สื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ)” ไว้

ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมเป็น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (23) “สื่อบันทึกภาพและเสียง (คลิปวิดีโอ) หมายความว่า วัสดุหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าจะมีลักษณะใดที่สามารถบันทึกภาพเคลื่อนไหว หรือทั้งภาพเคลื่อนไหวพร้อมเสียงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ชัดเจนเพียงพอที่จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดได้ และสามารถนำมาเล่นซ้ำได้อีกโดยเล่นผ่านเครื่องเล่นที่เชื่อมต่อกับอุปกรณ์ที่รองรับเพื่อนำเสนอข้อมูลเป็นภาพเคลื่อนไหว”

2. ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการจับกุมความผิดซึ่งหน้า พบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 วรรคสอง เนื่องจากปัจจุบัน การจับในความผิดซึ่งหน้าต้องอาศัยการใช้ดุลพินิจของตัวผู้มีอำนาจจับกุมต้องวิเคราะห์พฤติการณ์สิ่งที่เห็นถือเป็นความผิดหรือไม่ เป็นการกระทำความผิดหรือยัง ซึ่งในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไปจะถือเป็นความผิดหรือไม่ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จับเป็นผู้ตัดสินใจ แต่หากมีการแก้ไขมาตรา 80 วรรคสอง ให้ถือเอาอัตราโทษในสิ่งที่กระทำผิดตรงหน้าเป็นตัวกำหนด การจับกุมก็จะเป็นการจับกุมที่เป็นธรรมมากยิ่งขึ้น กล่าวคือสิ่งที่เห็นว่ามี การกระทำตรงหน้ากฎหมายมีการกำหนดโทษไว้จับได้ทันที ส่วนกรณีที่ให้ดำเนินการสอบสวนการจับกุมให้แล้วเสร็จภายในเวลาไม่เกิน 8 วัน นั้น เนื่องจากการจับดังกล่าวเป็นกรณีจับโดยไม่มีหมายจับจึงต้องดำเนินการสอบสวนให้รวดเร็วเพื่อมิให้กระทบสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกจับ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

เดิมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 วรรคสอง บัญญัติว่า “อย่างไรก็ดี ความผิดอาญาดังระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายนี้ ให้ถือว่าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งหน้าในกรณีดังนี้

- (1) เมื่อบุคคลหนึ่งถูกไล่จับดังผู้กระทำโดยมีเสียงร้องเอะอะ
- (2) เมื่อพบบุคคลหนึ่งแทบจะทันทีทันใดหลังจากการกระทำผิดในถิ่นแถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุ นั้นและมีสิ่งของที่ได้อาจจากการกระทำผิด หรือมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสันนิษฐานได้ว่าได้ใช้ในการกระทำผิด หรือมีร่องรอยพิรุณเห็นประจักษ์ที่เสื้อผ้าหรือเนื้อตัวของผู้นั้น”

ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมเป็น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 วรรคสอง “อย่างไรก็ดี ความผิดอาญาดังระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไป ให้มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดในความผิดซึ่งหน้าได้ และให้ดำเนินการสอบสวนการจับกุมให้แล้วเสร็จ ภายในเวลาไม่เกิน 8 วัน”

3. ปัญหาประเภทความผิดซึ่งราษฎรมีอำนาจจับโดยไม่ต้องมีหมาย พบว่ามีข้อเสนอแนะคือ ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาบางฐานไว้ในบัญชีแนบท้ายแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กล่าวคือ ผู้ศึกษาเห็นว่าความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ถือว่าเป็นความผิดใกล้ตัวและเกิดขึ้นได้ในสังคมทุกวันนี้ แม้ความผิดดังกล่าว จะไม่มีความรุนแรงมากมาย แต่เมื่อมีความผิดเกิดขึ้นก็สร้างความเสียหายให้แก่รัฐอย่างมาก อาทิความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ เมื่อผู้ร้ายใช้วัตถุพบตีทรัพย์สันต่อหน้าต่อตาราษฎรจนเกิดความเสียหายคิดคำนวณค่าความเสียหายเป็นเงินหลายหมื่น หรือหลายแสนบาท เมื่อราษฎรไม่มีอำนาจจับผู้ร้ายในขณะนั้นได้แล้ว หากผู้ร้ายหลบหนีไป จะเป็นการยากที่จะตามจับตัวผู้ร้ายมาดำเนินคดีได้และส่งผลกระทบต่อรัฐที่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ รวมถึงประชาชนในสังคมที่จะใช้สอยทรัพย์นั้นร่วมกันอย่างสงบสุข เป็นต้น จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

เดิมบัญชีแนบท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ความผิดในกฎหมายลักษณะอาญา ที่มาตรา 79 อ้างถึงราษฎรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมาย ไม่มีการบัญญัติฐานความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ไว้

ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมบัญชีแนบท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยเพิ่มมาตรา 360 “ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์”

เอกสารอ้างอิง

- นิธิเขต ขจรเนติยุทธ. “สิทธิการขัดขวางการจับกุมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2560.
- พัฒน ตันติเตมิต. “ความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555.
- สืบตำรวจโทวิเชียร สิมอาจารย์ “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจการจับกุมของราษฎร.” งานนิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2561.
- สุพจน์ เวชมุข. “การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนโดยการเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามมาตรา 257(2) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.
- อริยา มนุสข. “การจับ: ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดซึ่งหน้า.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2548.